

Liên Hoa Tiên Tử

Contents

Liên Hoa Tiên Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12

Liên Hoa Tiên Tử

Giới thiệu

Vì người mình yêu mà nàng làm rất nhiều chuyện để giúp người có được ngai vàng nhưng đổi lại hẳn chỉ xem nàng như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lien-hoa-tien-tu>

1. Chương 1

- Hoàng Thượng, nếu bây giờ thiếp biến mất trước mặt chàng thì chàng có bố thí cho ta một chút thương tiếc nào hay không?

- Vọng tưởng, đối với Trẫm người chỉ là một quân cờ, huống hồ người to gan hại chết nhi tử của Trẫm, người xứng để Trẫm thương tiếc sao?

Hắn hung hăng đá vào bụng nàng, một dòng máu nóng đỏ tươi chảy xuống chân. Nàng ngã xuống, tại thời khắc đó tâm nàng xem như đã chết, hẳn vì hài nhi không có thật của ả mà giết chết hài nhi của nàng. Nàng cất tiếng cười thê lương, tóc nàng bỗng chốc trở nên trắng xoá. Giọt nước mắt lăn dài trên má. Lựa chọn của nàng cuối cùng là đúng hay sai?

Kiếp trước nàng là Liên Hoa tiên tử của Bách Hoa cung, hẳn là một hiệp khách giang hồ. Trong một lần hạ phạm du ngoạn nàng gặp phải bọn thổ phỉ. Bọn chúng muốn cưỡng bức nàng. Là tiên tử nàng không được phép dả thương người phạm, nhưng nếu nàng không ra tay bản thân sẽ mất đi trong sạch. Đang lúc nàng không biết phải làm thế nào thì hẳn xuất hiện. Một thân bạch y với đôi mắt hổ phách bức người, hẳn cứu nàng khỏi bọn thổ phỉ. Nàng và hẳn vừa gặp đã yêu. Hẳn nói hẳn yêu nàng vì nàng thanh khiết như bạch liên. Nàng cười thầm hẳn ngốc vì bản thân nàng chính là một đoá bạch liên. Nàng vì hẳn chấp nhận vi phạm Thiên điều để được ở bên hẳn. Nhưng ít lâu sau nàng bị bắt về Thiên đình, hẳn vì cứu nàng hồn

phách tiêu tan. Nàng vì bảo vệ hồn phách của hắn nên tự bức cốt tiên ra khỏi mình chuyển vào linh hồn hắn. Ngọc Hoàng tức giận, sai người bắt hắn xuống Địa Ngục, thay đổi vận mệnh của hắn để hắn luân hồi đến 1000 năm sau. Thời khắc thấy hồn phách của hắn bị bắt đi, nàng liều mạng gieo mình xuống Địa Ngục cùng hắn luân hồi...

...

1000 năm sau... Nàng và hắn lại cùng xuất hiện trên nhân gian. Hắn là Thái Tử Thất Nguyệt vương triều, nàng là Đại tiểu thư Phủ Thừa Tướng... Lần đầu nhìn thấy hắn, nàng rất vui mừng. 1000 năm sau nàng vẫn tìm được hắn. Ngày nàng gieo mình xuống Địa Ngục vì hắn, Ngọc Đế cảm động vì tình yêu của nàng nên đã vung tay tuý tiện giữ lại ký ức cho nàng để nàng dễ dàng tìm kiếm hắn. Thánh chỉ ban xuống, nàng được phong làm Thái Tử Phi tức là nàng sẽ lấy hắn. Khi đó, nàng nở nụ cười hạnh phúc "Hàn, chúng ta lại được bên nhau". Yêu hắn, nàng bắt chấp tất cả giúp hắn làm Hoàng Đế. Nàng cầu xin Thừa Tướng đứng về phía hắn. Nàng âm thầm xây dựng lực lượng riêng cho hắn. Nàng vì hắn ra tay giết hết những người cùng hắn đối đầu... Với sự giúp đỡ của nàng và cha nàng, hắn thuận lợi lên ngôi Hoàng Đế. Hắn phong nàng làm Liên Phi, không phải Hoàng Hậu. Không sao, nàng vui vẻ chấp nhận, không làm Hoàng Hậu thì sao, trong Hậu cung cũng chỉ có mình nàng.

Nhưng trời định nàng và hắn không thể hạnh phúc bên nhau. Ngày hôm đó, hắn nói với nàng bọn gian thần đang có âm mưu giết sau lưng hắn, hắn nhờ nàng đi điều tra. Nhưng thật ra đó chỉ là một cái cớ. Ngày nàng rời cung điều tra gian thần chính là ngày hắn đưa ả về cung phong là Quý Phi. Ngày nàng một thân đầy máu trở về báo tin với hắn chính là ngày nàng nhìn thấy cảnh hắn triền miên cùng ả. Khi đó, kiếm trong tay nàng rơi đồng thời với nước mắt. Hắn ra lệnh thị vệ bắt nàng tống vào Lãn cung vì tội cầm vũ khí xông vào Dưỡng Tâm điện. Khi đó, tâm nàng đau cùng với vết thương trên người nàng... Hắn vì sao lại đối xử với nàng như vậy... Nàng vì hắn không màng tính mạng, nhưng hắn thì sao? Nàng nhìn hắn, giọng chua xót:

- Hoàng Thượng, tại sao đối với thiếp như thế?

- Người không có quyền hỏi Trẫm bất cứ thứ gì...

Khi đó, mắt nàng đột nhiên tối sầm, độc trong người nàng phát tác, nàng ngã xuống trên nền đất lạnh... Máu không ngừng chảy ra từ khoé môi nhuộm đỏ cả bạch y...

Cũng chính thời khắc nàng ngã xuống, tự dừng tim hắn thất lại, hắn lao đến đón lấy thân thể của nàng...

2. Chương 2

Nhìn nàng một thân đầy máu, mắt hắn ánh lên một tia đau lòng nhưng sau đó vội buông nàng ra, lạnh lùng ra lệnh cho thị vệ:

- Đem Liên phi vào lãn cung, gọi thái y cho nàng ấy...

Thị vệ tiến vào đưa nàng đi, hắn đứng đó nhìn theo trong lòng hiện lên vài tia phức tạp. Vì sao hắn lại đau lòng vì nàng, hắn rõ ràng không yêu nàng, một chút tình cảm cũng không có. Nàng đối với hắn đơn giản chỉ là một quân cờ để hắn có thể nắm giữ thế lực của Thừa Tướng thôi. Đúng, chính là vậy, hắn không yêu nàng, nàng không xứng để hắn yêu, có trách chỉ trách nàng là con của Thừa Tướng, người đã hại chết mẫu phi hắn...

...

Một tháng nàng sống ở lãn cung, thật sự rất yên bình. Nàng như quên đi mọi thứ, cứ sống một cuộc sống rất bình thường. Nhưng đúng lúc này hắn lại xuất hiện phá vỡ cuộc sống yên bình ngắn ngủi của nàng. Hôm đó, hắn như một kẻ điên xông vào lãn cung. Nàng vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì hắn đã ném nàng lên giường cưỡng bạo nàng. Hoan ái qua đi, hắn đứng lên liếc nhìn nàng rồi lạnh lùng cất tiếng:

- Người muốn làm Hoàng Hậu lắm sao? Ta thật sự không ngờ người lại có thể nhờ cha người dâng tấu lập người làm Hậu. Tiệm nhân, nên nhớ đây chỉ là trừng phạt nhỏ với kẻ có dã tâm như người. Nếu có lần sau, ta không đảm bảo mạng người.

Nói rồi, hắn phất tay áo bỏ đi. Nàng nằm đó, nước mắt không ngừng rơi. Hắn luôn nghĩ nàng là người như vậy? Hắn tại sao không hỏi nàng? Nàng vì hắn làm biết bao nhiêu việc đổi lại được cái gì? Lời hứa với nàng hắn quên rồi, không phải, hắn không quên, chỉ là hắn thực hiện những lời hứa đó trên người Quý Phi kia thôi...

...

Hai tháng sau, nàng phát hiện mình mang thai. Ngày đó, ả Quý Phi kia đến tìm nàng. ả nói ả cũng mang thai, nàng cười nhạt không trả lời. Nhưng ả lại nói cái thai thật ra không tồn tại, nàng ngạc nhiên nhìn ả. ả mỉm cười nói với nàng ả mang thai là để đưa nàng xuống Địa Ngục. Nàng nhú mày, chưa kịp hiểu ả nói gì thì bỗng dưng ả cầm một thanh chuỷ thủ hướng nàng đâm tới. Theo bản năng nàng bắt lấy tay ả đoạt thanh chuỷ thủ, cũng chính lúc này nàng nhìn thấy nụ cười quỷ dị trên môi ả, nàng giật mình. Nàng bị ả lừa, nàng vội buông thanh chuỷ thủ nhưng ả nhanh hơn, ả nắm cánh tay đang cầm chuỷ thủ của nàng hướng thẳng bụng mình đâm vào. Ngay thời khắc đó, một bóng người xông vào dùng chưởng lực đánh nàng sau đó ôm ả vào lòng. Là hắn. Hắn nhìn nàng với ánh mắt giết người, giọng nói tản ra hàn khí:

- Người tốt nhất cầu mong nàng đừng xảy ra chuyện, nếu không cả nhà người phải theo nàng...

Hắn ôm thân thể ả ra khỏi lãnh cung. Nhìn bóng lưng hắn tim nàng đau đớn như có người đang xé từng mảnh. Nhưng nàng không khóc, nàng đưa tay vuốt ve bụng mình rồi truyền chân khí vào đó. Hải tử, mẫu thân nhất định sẽ bảo vệ con an toàn...

...

Hắn đứng đối diện với nàng, nhìn dòng máu giữa chân nàng hắn hoảng hốt... Nàng là đang mang thai sao? Hắn đang làm gì vậy, hắn đã tự tay giết chết con hắn sao? Không, hắn không cần đứa con này, con của nàng cũng sẽ đề tiện như nàng, nàng hại chết nhi tử của hắn thì con nàng cũng không được sống. Nhưng sao hắn lại đau lòng thế này. Nàng đang cười, nhưng nụ cười của nàng sao đáng sợ đến thế. Nụ cười đó làm hắn sợ, hắn không hiểu tại sao thời khắc này hắn sợ mất nàng. Nhìn tóc của nàng một khắc hoá thành màu trắng tim hắn đau dữ dội. Cảm giác của hắn là sao đây, tại sao tự dưng hắn cảm thấy nàng quen thuộc đến thế. Rất giống... Giống nữ tử trong giấc mơ của hắn... Nữ tử hắn chưa bao giờ thấy mặt... Nàng sao? Nữ tử ấy chính là nàng sao? Trong lúc hắn đang miên mang suy nghĩ thì giọng nói của nàng lại vang lên:

- Hoàng Thượng, thiếp hận chàng đã giết hài nhi của chúng ta nhưng thiếp không hối hận vì đã yêu chàng. Kiếp trước chúng ta không thể bên nhau, kiếp này dù thiếp đã tìm được chàng nhưng không thể làm chàng yêu thiếp như trước có lẽ tại thiếp vô dụng. Thiếp không trách chàng. Sớm muộn gì thiếp cũng phải chết. Chết sớm hơn một chút cũng không sao. Hoàng Thượng, chàng muốn thiếp chết, thiếp hoàn thành tâm nguyện của chàng.

Lời vừa dứt nàng rút trong người ra một thanh chuỷ thủ hướng tim mình mà đâm xuống...

3. Chương 3

#Đoản

#LãnhNgọcYSong

cuối...

Thời khắc hắn thấy nàng dùng chuỷ thủ kết liễu cuộc đời mình hắn đã lao nhanh về phía nàng để ngăn cản nhưng hắn đã chậm. Chuỷ thủ đâm thẳng vào tim nàng, máu nàng không ngừng chảy ra. Một lần nữa, bạch y của nàng lại hoá thành màu đỏ. Hắn vội ôm lấy thân thể của nàng, tay run run vuốt ve khuôn mặt

tái nhọt của nàng. Tim hắn giờ phút này rất đau như có hàng vạn mũi tên xuyên vào. Hắn cảm nhận mình vừa mất đi thứ gì đó rất quan trọng, quan trọng hơn cả cuộc sống của bản thân. Đúng lúc này, trong đầu hắn lại hiện lên giấc mơ kia một cách rất rõ ràng. Từ khi đấng cơ, hắn luôn mơ thấy giấc mơ này. Trong mơ, hắn và một bạch y nữ tử đang cùng nhau luyện kiếm, nàng kia rất thanh khiết, thanh khiết đến nỗi hắn không dám chạm vào sợ làm bẩn nàng. Trong mơ, hắn chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt của nàng. Nhưng giây phút này, hắn nhìn thấy rất rõ ràng khuôn mặt của bạch y nữ tử. Là nàng. Chính là nữ tử đang trút hơi thở cuối cùng trong lòng hắn. Hắn đau đớn ôm chặt thân thể nàng:

- Liên Nhi, ta biết sai rồi, ta sai rồi, nàng đừng đi. Xin nàng.

Nàng mỉm cười yếu ớt, dùng chút sức lực cuối cùng nâng bàn tay vuốt ve khuôn mặt của hắn:

- Hàn...thiếp...phải đi...rồi, trời định... chúng ta...không...thể... ở...bên nhau...Hàn...thiếp...yêu...chàng...

Nàng nhắm mắt, trên môi vẫn nở nụ cười... Một khắc sau đó, thân hình nàng trong lòng hắn vụt tan biến thành những cánh bạch liên rơi khắp bầu trời. Khoảnh khắc nàng tan biến, hắn gào thét:

- LIÊN NHI...

Tiếng hắn vang vọng cả bốn phía, thê lương và tuyệt vọng... Nước mắt hắn rơi theo từng cánh bạch liên. Hắn nắm chặt tay mình, móng tay đâm sâu vào da thịt... Một... Hai... Ba giọt máu của hắn nhỏ xuống cánh bạch liên, bỗng chốc toàn bộ bạch liên biến thành màu đỏ tươi. Trước mắt hắn một luồng ánh sáng xuất hiện. Theo luồng ánh sáng ấy từng ký ức hiện về như từng mũi tên nhọn đâm vào tim hắn, cắn xé trái tim thành từng mảnh. Kiếp trước nàng đã vì hắn từ bỏ tất cả kể cả mạng sống của chính mình. Nàng vì hắn gieo mình xuống Địa Ngục chấp nhận luân hồi thành người phạm... Kiếp này, nàng vì hắn chấp nhận uống độc dược, nàng vì hắn không màng tính mạng điều tra gian thần... Nhưng còn hắn thì sao? Hắn đã cho nàng những gì... Hắn không tin nàng, hắn mặc nàng bị người hãm hại, hắn bức nàng vào đường chết. Hắn còn nhẫn tâm giết hại nhi tử của hai người... Hắn ngay cả sức sinh cũng không bằng...

Ánh sáng vụt tắt đi, hắn lại thét lên thê lương:

- Liên Nhi, nàng đâu rồi, trở về với ta được không? Liên Nhi, đừng trốn ta nữa, nàng xuất hiện đi. Ta cầu xin nàng, một lần nữa thôi để ta được nhìn thấy nàng...

Hắn dứt lời, những cánh sen lập tức tụ lại một nơi, ở nơi đó nàng hiện lên. Thời khắc nàng xuất hiện, hắn vội chạy đến ôm nàng nhưng nàng lập tức lùi lại:

- Hàn, bây giờ thiếp chỉ là một linh hồn, chàng không thể chạm vào thiếp...

- Liên Nhi, nàng trở về bên ta được không, xin nàng. Ta biết mình sai rồi...

- Hàn, thiếp không thể trở về bên chàng được nữa, “thượng cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền” thiếp xin lỗi vì không thể thực hiện lời hứa của chúng ta, kiếp này duyên chúng ta đã tận, thiếp đi trước một bước, hẹn chàng kiếp sau...

Tiếng nàng càng ngày càng nhỏ, thân hình nàng một lần nữa tan biến. Hắn vươn tay bắt lấy nàng nhưng vô lực... Nước mắt không ngừng rơi, hắn cầm lấy thanh chuỷ thủ còn dính máu tươi của nàng, nở nụ cười:

- Liên Nhi, kiếp trước ta không bảo vệ được nàng, kiếp này ta phụ nàng, ta thề nếu có kiếp sau ta nhất định sẽ dùng cả mạng sống để yêu nàng. Liên Nhi, chờ ta, đường xuống Hoàng Tuyền ta sẽ làm bạn cùng nàng...

Hướng tim mình, hắn hung hăng cầm chuỷ thủ đâm xuống...

Thất Nguyệt vương triều năm 729, Liên Phi qua đời... Ngày hôm đó bầu trời đột nhiên xuất hiện đầy bạch liên... Hoàng Đế vì quá yêu Liên Phi đã tự vẫn theo nàng những không thành... Hôn mê một tháng, sau khi tỉnh lại Hoàng Đế ra thánh chỉ phong Liên Phi làm Hoàng Hậu, xóa bỏ toàn bộ Hậu Cung. Quý Phi giả mang long bào hãm hại Liên Phi, phạm tin khi quân giáng xuống làm cung nữ mỗi ngày chịu phạt mười roi mà không được tự vẫn bằng không tru vi cứu tộc...

Rất lâu sau đó, trong nhân gian lan truyền một lời đồn Liên Hoàng Hậu của Thất Nguyệt quốc là Liên Hoa tiên tử hạ phạm nên khi nàng chết đi trời mới đổ trận mưa bạch liên... Nhưng đến cuối cùng cũng không ai biết được lời đồn đại đó là đúng hay sai...

4. Chương 4

Thiên Đình, một bạch y nữ tử đang quỳ ở Chính Điện. Là nàng, chính là Liên Hoa tiên tử đã xong một kiếp luân hồi quay trở về. Ngọc Đế nhìn nàng thật lâu rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Liên Nhi, ngươi có hai lựa chọn. Một là tiếp tục kiếp luân hồi để tìm lại cốt tiên, hai là quay về Bách Hoa cung bế quan tu luyện 1 vạn năm để cốt tiên tự tìm về với ngươi...

- Liên Nhi lựa chọn luân hồi...

Ngọc Đế tựa hồ tức giận khi nghe câu trả lời của nàng:

- Ngươi, đứa nhỏ này...

Ngừng một chút, Ngọc Đế nói tiếp:

- Thôi được rồi, ngươi đi sớm về sớm...

Ngọc Đế tùy ý phát tay, nàng biến mất ngay sau đó. Cùng lúc này, một hồng y nam tử xuất hiện, hướng Ngọc Đế hành lễ:

- Phụ Hoàng...

- Thôi được rồi, ta cho phép...

- Đa tạ Phụ Hoàng...

Dứt lời, hồng y nam tử liền biến mất. Ngọc Đế thở dài, ra lệnh cho Nam Tào:

- 5000 năm sau để chúng gặp nhau...

- Tuân lệnh...

Nhìn theo hướng hồng y nam tử vừa biến mất, Ngọc Đế bắt đắc dĩ lắc đầu:

- Thái Tử, ta chỉ có thể giúp con đến đây thôi, có mang Liên Nhi trở về được hay không là do bản thân con...

...

5000 năm sau, trên tường thành Thiên Phù quốc, một bạch y nữ tử đang say mê đánh đàn phía dưới là thiên binh vạn mã chuẩn bị công thành... Tiếng đàn dừng lại, bạch y nữ tử ngẩng đầu lên nhìn hàng vạn binh mã phía dưới, thời gian một chén trà trôi qua, nàng nhẹ nhàng cất tiếng:

- Thất Vương Gia, ngài đây là muốn xâm lược Thiên Phù ta sao?

Dưới thành, một hồng y nam tử với đôi mắt đỏ và mái tóc trắng nhẹ nhàng cong khoé môi, âm thanh ản chứa sự ôn nhu:

- Cửu Công Chúa hình như đánh giá quá cao tại hạ thì phải, tại hạ chỉ đến đây đưa nương tử của mình về mà thôi...

- Ngài tìm kiếm nương tử của ngài có gì lại đem quân đóng ở cửa thành Thiên Phù ta?

- À bởi vì Hoàng Đế Thiên Phù nuốt lời, đem nương tử ta giấu đi mất nên bây giờ ta mới đến đây đòi nương tử. Cửu Công Chúa nếu nàng không tin có thể về hỏi Phụ Hoàng nàng rồi đối chấp với ta cũng không muộn.

- Được, bây giờ ta sẽ quay về hỏi Phụ Hoàng, ngày mai nhất định sẽ cho Thất Vương Gia một đáp án hài lòng.

- Được, ta mong Cửu Công Chúa nói được làm được, nếu không ta không chắc Thiên Phù quốc còn tồn tại trong bao lâu...

- Tốt, vậy ta đây cáo từ...

Vừa dứt lời, bạch y nữ tử đã dùng khinh công hướng Hoàng Cung bay đi. Hồng y nam tử đưa mắt nhìn theo, đôi môi giương lên một nụ cười:

- Liên Nhi, lần này ta đến trước hắc, ta nhất định phải mang nàng trở về...

Hồng y nam tử kia chính là Thái Tử của Thiên Đình, con trai Ngọc Đế, người đã từng có đính ước với nàng lại vì sự xuất hiện của hắc mà để lỡ 6000 năm. Nhưng bây giờ y nhất định đem nàng về bên cạnh mình, 6000 năm trước y rút lui mong nàng hạnh phúc nhưng cả hai kiếp nàng vẫn không nhận được bất kì thứ hạnh phúc nào thế nên y phải giành lại nàng, mang tất cả những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian để làm nàng hạnh phúc, y thề.

Nàng chính là Liên Hoa tiên tử, cũng chính là Cửu Công Chúa Thiên Phù quốc ở kiếp này. Nàng lựa chọn luân hồi để tìm lại cốt tiên của mình cũng chính là tìm hắc. Nhưng khác kiếp trước, kiếp này nàng không nhớ mình là Liên Hoa tiên tử, cũng không nhớ hắc. Chính vì vậy mà y mới có cơ hội tiếp cận trái tim nàng...

...

Nàng trở về Hoàng Cung Thiên Phù, lập tức đi tìm Hoàng Đế Thiên Phù đem tất cả những gì y nói kể lại, Hoàng Đế Thiên Phù thở dài:

- Liên Nhi, nương tử của Thất Vương Gia chính là con. Ngày con đầy tháng, lúc ấy y 5 tuổi theo Hoàng Thúc của y đến chúc mừng đã hướng Phụ Hoàng xin ban hôn cho con và y. Khi ấy, Phụ Hoàng đồng ý. Nhưng mấy năm nay nghe tin tức rất nhiều nữ tử gả cho hắc đều chết hoặc phát điên trước ngày tân hôn vì bảo vệ con nên ta đã chối bỏ đính ước khi ấy. Không ngờ hắc lại đem quân đến đây... Liên Nhi con...

- Con sẽ gả cho y...

5. Chương 5

Hôm sau, vẫn một thân bạch y nàng đứng trên tường thành. Phía dưới, y trên lưng ngựa, dẫn đầu 50 vạn quân ngạo nghễ cất tiếng:

- Thế nào? Cửu Công Chúa đã có câu trả lời cho bốn vương chưa?

- Ba ngày sau Vương Gia có thể đến đón dâu.

- Được. Ba ngày sau bốn vương sẽ đến.

Dứt lời, y hạ lệnh rút quân, lui khỏi thành 30 dặm. Nàng đứng trên tường thành nhìn về phía y vừa rời đi trong lòng hiện lên nhiều tia phức tạp. Y là Thất Vương Gia Tuyên Ngân quốc dưới một người trên vạn người, chỉ cần y mở miệng muốn bao nhiêu nữ nhân mà không có tại sao nhất định phải lấy nàng? Nàng không hiểu và cũng không muốn hiểu. Nàng hiện giờ là Cửu Công Chúa của Thiên Phù nàng phải có sứ mệnh bảo vệ dân chúng Thiên Phù. Nếu gả cho y có thể giúp Thiên Phù tránh khỏi chiến tranh hà có gì nàng không làm, huống chi nàng vẫn chưa yêu ai, biết đâu gả cho y nàng có được hạnh phúc thì sao... Nghĩ thế, nàng chợt nở nụ cười nhạt sau đó lại dùng khinh công quay trở về Hoàng Cung.

Cùng lúc, ở tầng cao nhất của lầu gác đó một bạch y nam tử chăm chú nhìn theo hướng nàng vừa đi, khoé môi cong lên thì thầm:

- Liên Nhi, cuối cùng ta cũng tìm được nàng...

...

3 ngày sau, nàng vẫn đứng trên tường thành nhưng điều khác biệt chính là hôm nay nàng mặc không phải bạch y mà là giá y đỏ thẫm... Phía dưới tường thành hiện giờ không phải là 50 vạn quân chiến nữa mà là đội ngũ đón dâu linh đình. Toàn bộ Thiên Phù quốc đều biết ngày hôm nay Cửu Công Chúa của họ xuất giá mà phu quân của nàng lại là Thất Vương Gia Tuyên Ngân quốc, người đã đem quân bao vây Kinh thành Thiên Phù để đòi nương tử... Điều kì lạ hơn là Cửu Công Chúa xuất giá lại không có đồ cưới, không có đoàn

đưa dâu cũng không có nha hoàn hồi môn... Là nàng yêu cầu Hoàng Đế Thiên Phù làm như thế... Không có lí do, đơn giản là nàng chỉ muốn thế thôi.

Dưới tường thành, y hôm nay phá lệ khoác lên người giá y đỏ thẫm như nàng. Nhìn nàng một mình trên tường thành, môi y nâng lên thành một đường cong. Y đạp lên lưng ngựa, dùng khinh công bay thẳng lên tường thành đứng trước mặt nàng. Ngay sau đó y đưa tay kéo nàng vào lòng, ôm nàng bay xuống lưng ngựa. Đội ngũ đón dâu của y không có kiệu, là y cố ý làm như thế. Y muốn bắt đầu từ thời khắc này nàng sẽ không rời y nửa bước... Y đặt nàng ngồi trước mình sau đó hạ lệnh trở về Tuyên Ngân quốc.

Tốc độ của đoàn người rất nhanh, chỉ vồn vện một ngày đã qua khỏi biên giới hai nước và cũng ngay lúc này biến cố xảy ra. Không biết từ đâu một bạch y nam tử xuất hiện, theo sau đó là và trăm cao thủ. Hắn nhìn nàng rồi cất giọng vui mừng:

- Liên Nhi, đúng là nàng rồi, nàng đi với ta đi...

Nàng nhú mày, không trả lời hắn, nàng căn bản không biết hắn là ai. Thấy nàng một tiếng cũng không trả lời người kia, y mỉm cười nhìn về phía hắn rồi cất giọng:

- Không biết Hoàng Đế Phương Nguyệt quốc chặn đường bốn vương là có ý gì?

- Ta chỉ muốn đưa Liên Nhi đi thôi, nàng không yêu người cần gì người phải ép nàng?

- Phải không? Liên Nhi sao? Ngài hình như quen thân với Vương Phi của ta lắm thì phải?

Nghe y nói như thế nàng lạnh lùng phản bác:

- Vương Gia, ta không quen hắn...

Y mỉm cười, đưa mắt nhìn hắn, giọng toả ra vài phần sát khí:

- Ngài đã nghe rồi chứ, Vương Phi của ta không quen ngài thỉnh ngày nhường đường cho chúng ta về Tuyên Ngân. Ta và Vương Phi còn phải bá đường thành thân.

- Nếu ta không tránh thì sao?

- Đủ rồi. __nàng lên tiếng, hướng về phía hắn lạnh lùng__ta thật sự không biết ngài là ai cũng không muốn biết, thỉnh ngài tránh đường cũng xin ngài từ đây về sau đừng gọi ta là Liên Nhi. Ta không muốn người khác hiểu lầm ta với ngài có gian tình. Nếu ngài thật sự là Hoàng Đế Phương Nguyệt thì chắc ngài hiểu hành động của ngài bây giờ chính là đang khai chiến với Thiên Phù và Tuyên Ngân. Ngài muốn như thế?

Hắn trầm ngâm một lát rồi hạ lệnh thuộc hạ tránh đường, sau đó hướng y cất giọng:

- Thất Vương Gia, sẽ có một ngày ta giành lại nàng...

- Để xem ngài có bản lĩnh đó hay không.

Dứt lời y thúc ngựa đi về phía trước. Hắn nhìn theo bóng lưng hai người mà đáy mắt hiện lên tia chua xót:“Liên Nhi, nàng thật sự không nhớ ta...”

6. Chương 6

3 ngày sau, y và nàng đã đến Kinh thành Tuyên Ngân. Một đường từ sau khi gặp hắn đến đây y không mở miệng nói với nàng lời nào. Về đến Thất Vương phủ y cũng không nói gì mà đưa nàng về phòng y sau đó dặn dò nha hoàn giúp nàng tắm rửa nghỉ ngơi rồi bỏ đi đâu đó.

Y trở về phủ cũng đã khuya, đẩy cửa đi vào y tiến lại giường cởi áo ngoài rồi từ từ nằm xuống cạnh nàng. Y vươn tay ôm nàng vào lòng thì thắm vào tai nàng:

- Liên Nhi, ta biết nàng chưa ngủ nên nàng hãy nghe cho rõ lời ta sắp nói. Liên Nhi từ ngày hôm nay nàng chính là Vương Phi của ta, không một ai có thể mang nàng rời khỏi ta cũng như nàng đừng mong rời khỏi

ta. Ta biết nàng chưa yêu ta, ta sẽ cho nàng thời gian để yêu ta, ta cũng sẽ không động vào nàng cho đến khi nàng cam tâm tình nguyện yêu ta. Liên Nhi, đừng thắc mắc vì sao ta như vậy, đơn giản thôi, vì ta yêu nàng. Hãy nhớ kĩ điều này.

Dứt lời, y vùi đầu vào cổ nàng nhắm mắt thiếp đi. Lúc này, nàng mở mắt, nhìn nam tử đang vùi đầu vào cổ mình. Y nói y yêu nàng sao? Tại sao yêu nàng? Y sẽ không động vào nàng, sẽ chờ nàng yêu y sao? Y nói cái gì nàng hoàn toàn không hiểu. Cái nàng hiểu chính là bây giờ nàng là Vương Phi của y và nàng sẽ làm tròn bổn phận của một Vương Phi. Còn việc có yêu y hay không thì sau này hẳn nói. Nàng nhắm mắt cũng từ từ chìm vào giấc ngủ. Đêm tân hôn của nàng lặng lẽ trôi qua như thế

...

3 tháng trôi qua, nàng sống rất thoải mái. Ở đây, ngoài nàng và nha hoàn hầu hạ nàng ra thì không còn bất cứ nữ nhân nào khác. Nói cách khác, nàng là nữ nhân duy nhất của y. Khi biết được điều này, trong lòng nàng không biết từ đâu dâng lên một tư vị khác thường. Về phần y, ngoại trừ thời gian vào triều thời gian còn lại y đều dành cho nàng. Ngay cả những khi luyện binh, y cũng mang theo nàng. Hàng ngày, y thường ngồi trong đình nghe nàng đánh đàn, đôi khi cùng nàng tập luyện võ công. Rảnh rỗi lại tìm cách trêu chọc nàng. Tức giận mà không làm gì được y thật là khó chịu. Thấy nàng tức giận y liền vờ nhận lỗi rồi sau đó lên hôn nàng. Mọi việc lập đi lập lại như thế riết cũng thành thói quen. Nàng không còn giận đối khi y cố tình trêu chọc nữa, đối lại mỗi lần như thế nàng sẽ cắn y một cái xem như trả thù. Nàng và y ngày càng gần gũi hơn. Chính sự gần gũi ấy đã làm hạt giống tình yêu trong tim nàng nảy chồi lúc nào không hay.

...

Hôm nay, y lại nói với nàng y có việc quan trọng cần giải quyết sẽ về rất trễ bảo nàng đừng chờ nhưng nàng vẫn đứng bên cửa sổ chờ y về. Nửa tháng nay, y đi sớm về trễ, dường như có việc gì đó rất quan trọng. Nhìn thấy nét mệt mỏi trên gương mặt y nàng cảm thấy tim mình hơi nhói. Nàng biết, y có thể không cần về phủ nhưng vì hứa với nàng nên y cố gắng quay về sau đó lại đi sớm. Người trong phủ rất kín tiếng, không ai cho nàng biết y đang làm gì. Nàng cũng không hỏi nữa vì cho dù có hỏi cũng không được gì. Bỗng có tiếng gõ cửa, tiếng của một binh lính nào đó vang lên:

- Vương Phi.

- Có chuyện gì?

- Vương Gia bị trúng độc.

Tim nàng bỗng nhói lên khi nghe câu nói đó. Nàng vội vàng mở cửa, nắm lấy bả vai binh lính, giọng run run:

- Vương Gia ở đâu?

- Bẩm Vương Phi, Vương Gia đang ở doanh trại.

Lời binh lính vừa dứt, ngẩng đầu lên đã không thấy nàng đâu. Nàng dùng khinh công cố gắng bay thật nhanh đến doanh trại. Đến nơi, nàng vội vã vào bên trong, hét lớn:

- Vương Gia ở đâu.

Một tướng quân thấy nàng vội hành lễ rồi dẫn nàng đến lều của hắn. Bên trong lều, y đang nằm trên giường, mắt nhắm chặt, môi tái nhợt, mồ hôi không ngừng rơi, miệng không ngừng gọi tên nàng. Thấy thế nàng liền đến bên giường ngồi xuống cầm tay y thì thầm:

- Vương Gia, Liên Nhi đến rồi...

Sau đó, nàng liền nhìn sang thái y bên cạnh hỏi:

- Vương Gia trúng độc gì?

- Bẩm Vương Phi là Vong Tình.

- Vong Tình? Còn bao nhiêu thời gian?

- Bẩm Vương Phi, còn nửa canh giờ.

Nàng không trả lời thái y, chỉ nhanh chóng rút trong người ra thanh đoản kiếm y tặng nàng nhằm vào cổ tay rạch một đường sau đó hút máu ở cổ tay mớm cho y... Mọi người trong lều không ai ngăn cản hành động của nàng, chính xác là không ai dám ngăn cản. Không biết qua bao lâu, môi y dần hồng trở lại, mồ hôi cũng ngừng rơi. Lúc này nàng mới ngừng động tác, thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó nàng liền ngã vào lòng y...

7. Chương 7

Cùng lúc nàng ngã xuống, y mở mắt, lập tức ngồi dậy đỡ nàng. Nhìn vết thương ở cổ tay nàng và thanh đoản kiếm bên cạnh y đoán được nàng đã làm gì. Độc y trúng chính là Vong Tình, người trúng loại độc này sẽ hôn mê 2 canh giờ, sau khi tỉnh lại sẽ rất bình thường như chưa từng trúng độc, vấn đề duy nhất chính là người trúng độc sẽ hoàn toàn quên đi người mình yêu nhất. Muốn giải độc không khó, chỉ cần trong vòng 2 canh giờ kể từ khi trúng độc cho người trúng độc uống máu của người mà người đó yêu nhất thì chất độc sẽ được giải. Mà người y yêu nhất là nàng. Nàng không màng tính mạng giải độc cho y chứng tỏ trong lòng nàng có y. Y thật sự rất vui. Nhưng nhìn nàng suy yếu trong lòng mình y lại rất đau lòng, y thà rằng quên nàng cũng không mong nàng bị thương vì y huống chi cho dù là trúng độc Vong Tình y cũng sẽ không quên nàng.

Tự tay băng bó vết thương cho nàng, lệnh cho ngự y đi nấu thuốc rồi mớm cho nàng cuối cùng y lại ngồi bên giường canh nàng ngủ. Canh 3, nàng từ từ tỉnh lại, trong mơ màng, nàng khẽ mở miệng:

- Nước...

Nghe tiếng nàng, y mừng rỡ, cuối cùng nàng cũng tỉnh, vội rót nước đem cho nàng, đỡ nàng dậy để nàng uống nước sau đó ôm nàng vào lòng, thì thầm:

- Liên Nhi, sao nàng ngốc thế, nàng không lo cho tính mạng mình nhưng ta lo...

Nàng mỉm cười yếu ớt:

- Vương Gia, Liên Nhi không muốn chàng quên Liên Nhi...

Nghe nàng nói, trong lòng y dâng lên một cổ vui sướng, nàng đây là đang bày tỏ tình cảm với y sao? Gõ nhẹ lên trán nàng, y ôm nàng chặt nàng vào lòng cất giọng ôn nhu:

- Nàng thực ngốc, cho dù ta trúng độc thì sao? Ta cũng sẽ không quên nàng, mãi mãi không quên.

Nàng không trả lời y chỉ khẽ tựa đầu vào ngực y, môi khẽ cong lên. Một lúc lâu sau, nàng lại lên tiếng:

- Vương Gia...

- Gọi ta là Thần...

- Thần, tại sao chàng lại trúng độc?

- Là Hoàng Đế Phương Nguyệt quốc...

- Hoàng Đế Phương Nguyệt? Sao hắn lại ở đây?

- Liên Nhi, hắn đến đây vì nàng. Hắn đem quân sang Tuyên Ngân khiêu chiến mục đích là vì nàng.

- Vì thiếp? Nhưng thiếp không biết hắn, tại sao lại vì thiếp?

- Liên Nhi, ta kể cho nàng nghe một câu chuyện...

Nàng ngạc nhiên khi nghe đề nghị của y, tự dừng sao y lại muốn kể chuyện? Nhưng sau đó nàng cũng gật đầu đồng ý. Y cất tiếng:

- Liên Nhi, 6000 năm trước Liên Hoa tiên tử trong một lần xuống trần dạo chơi đã phải lòng một phàm nhân nhưng tiên và phàm nhân không thể ở bên nhau thế nên họ đã bị chia cắt, Liên Hoa tiên tử bị bắt về Thiên giới chịu tội. Phàm nhân kia vì cứu Liên Hoa tiên tử đã hồn phi phách tán, Liên Hoa tiên tử đem cốt

tiên của mình bảo vệ hồn phách của phạm nhân kia sau đó gieo mình xuống Địa Ngục tình nguyện cùng phạm nhân kia luân hồi... 1000 năm sau họ gặp lại nhau. Lúc này, Liên Hoa tiên tử là đích nữ của Thừa Tướng, phạm nhân kia là Thái Tử Thất Nguyệt quốc. Sau đó Liên Hoa tiên tử trở thành Thái Tử phi của phạm nhân kia. Vì yêu phạm nhân kia, Liên Hoa tiên tử bất chấp cả tính mạng đưa hần lên ngôi Hoàng Đế vì hần làm rất nhiều việc. Nhưng phạm nhân kia lại vì thù hận với Thừa Tướng mà đem nàng thành một quân cờ, hết lần này đến lần khác đối xử tệ bạc với nàng, thậm chí còn thẳng tay giết chết hài nhi chưa hình thành trong bụng nàng. Thế nhưng Liên Hoa tiên tử lại không hề hận phạm nhân kia. Nàng chết đi, quay về Thiên Giới, một lần nữa lựa chọn luân hồi để tìm kiếm phạm nhân kia. Nhưng Liên Hoa tiên tử hoàn toàn không biết rằng khoảng thời gian nàng bên phạm nhân kia có một người luôn âm thầm báo tin cho nàng để nàng thoát khỏi sự truy đuổi của Thiên giới, khi nàng luân hồi có một người luôn ra tay giúp đỡ nàng khỏi nguy hiểm. Đó chính là Thái Tử Thiên giới, người trước đó từng có đính ước với nàng nhưng vì sự xuất hiện của phạm nhân kia mà rút lui, toại nguyện cho nàng...

Nói đến đây, y bỗng im lặng, quá khứ lúc này hiện rõ mồn một trước mắt y, lòng y quặng đau khi nhớ đến những gì nàng phải chịu.

Thấy y bỗng dừng ngừng lại, nàng ngược mắt lên nhìn y, khẽ giạt áo y, khẽ hỏi:

- Thần, chàng sao vậy?

Nghe tiếng nàng, y vội thoát khỏi suy nghĩ của mình, cúi xuống nhìn nàng rồi cất giọng:

- Ta không sao...

Thấy thế, nàng tiếp tục hỏi y:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó thì...

8. Chương 8

Sau đó thì Liên Hoa tiên tử và phạm nhân kia luân hồi về 5000 năm sau, Thái tử vì yêu nàng, không muốn để nàng chịu khổ, càng muốn mang nàng trở về bên cạnh mình liền xin Ngọc Hoàng hạ phạm. Kiếp luân hồi này Liên Hoa tiên tử hoàn toàn quên đi kí ức của hai kiếp trước, ngược lại phạm nhân kia lại nhớ mọi chuyện về kiếp trước, Thái Tử Thiên Giới cũng thế. Cả 3 người họ cùng nhau sống ở một thời điểm...

Nói đến đây, y dừng một chút, đưa tay vuốt tóc nàng sau đó tiếp tục:

- Liên Nhi, đây chính là lý do Hoàng Đế Phương Nguyệt đem quân đến đây đòi lại nàng...

- Thần, thiếp vẫn chưa hiểu, câu chuyện chàng vừa kể thì liên quan gì đến Hoàng Đế Phương Nguyệt và thiếp...

Y cười nhẹ rồi cất giọng nhẹ nhàng:

- Vì nàng là Liên Hoa tiên tử, hần là phạm nhân kia...

Nàng ngạc nhiên, rời khỏi lòng y rồi nhìn chằm chằm vào mắt y:

- Thần, chàng nói thật sao?

- Ừm.

- Vậy tại sao chàng biết những việc này?

- Nàng nói thử xem.

- Chàng chính là vị Thái Tử Thiên Giới đó?

-...

Nàng nhìn y bằng ánh mắt dò xét rồi lại tiếp tục:

- Và Hoàng Đế Phương Nguyệt kia hạ Vong Tình lên người chàng là muốn chàng hoàn toàn quên thiếp để hẳn có thiếp?

Y mỉm cười, khẽ ôm nàng vào lòng:

- Liên Nhi, nàng thật thông minh. Hẳn là có ý như thế. Nhưng nước cờ này hẳn đi sai bởi hẳn trăm nghĩ ngàn nghĩ cũng không nghĩ tới nàng tự mình giải độc cho ta, hướng chỉ cho dù hiện tại ta giống như người phạm nhưng chung quy ta vẫn còn cốt tiên nên loại độc bình thường như Vong Tình hoàn toàn không có tác dụng với ta. Bất quá, Liên Nhi tự mình giải độc cho ta ta cảm thấy rất vui nhưng cũng rất đau lòng.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn y, khẽ hỏi:

- Thần, theo như chàng nói thì Liên Hoa tiên tử lựa chọn luân hồi kiếp này là để tìm phạm nhân kia, có nghĩa là thiếp phải ở bên cạnh Hoàng Đế Phương Nguyệt mới đúng. Vậy chàng nói với thiếp những điều này không sợ thiếp sẽ trở về bên hẳn sao?

- Sợ, ta thật sự rất sợ, sợ nàng nàng sau khi biết mọi chuyện sẽ một lần nữa chọn hẳn và ta lại một lần nữa mất nàng. Nhưng Liên Nhi, nàng biết không, ta thật sự rất yêu nàng và luôn muốn nàng hạnh phúc. Thế nên nếu nàng không yêu ta ta cũng sẽ không ép buộc nàng ở bên cạnh ta. Nếu bây giờ nàng muốn đi, ta sẽ để nàng đi...

Nghe hẳn nói như thế, nàng khẽ mỉm cười nắm lấy tay y sau đó thì thầm:

- Thần, thiếp không cần biết mình là ai, cũng không cần biết kiếp trước mình yêu ai. Thiếp chỉ biết thiếp là Liên Nhi của chàng, thiếp là thê tử của chàng và thiếp yêu chàng. Hướng chỉ kiếp trước hẳn đối xử với thiếp như thế, cho dù khi đó thiếp cam tâm tình nguyện nhưng thiếp không phải là người nhân từ, không thể nào bỏ qua mọi chuyện để ở bên cạnh hẳn.

Nàng nói xong, quay sang nhìn y bắt gặp ánh mắt ngây ngốc như đứa trẻ của y, y lắp bắp hỏi nàng:

- Liên Nhi, nàng nói...là...là...nàng yêu ta sao?

Nàng mỉm cười với y, gật đầu khẳng định:

- Thần... Thiếp yêu chàng.

Nàng vừa dứt câu, y đã nhanh chóng phủ môi mình lên môi nàng. Nàng bất ngờ trước hành động của y nhưng sau đó cũng đắp lại nụ hôn của hẳn. Cảm nhận được sự đáp trả của nàng, y mừng rỡ, càng hôn nàng mãnh liệt hơn, day dưa, triền miên không dứt. Không biết qua bao lâu thời gian, y rời khỏi môi nàng nhìn nàng bằng ánh mắt thâm tình, ôn nhu pha lẫn chút chờ mong, cất giọng khàn khàn:

- Liên Nhi, ta...

Nàng khẽ gật đầu. Nàng quyết định giao mình cho y. Nam nhân này yêu nàng như thế nàng làm sao nhẫn tâm phụ y, hướng chỉ nàng cũng yêu y. Về phần hẳn, xem như duyên của nàng và hẳn đã tận.

Nàng gật đầu, có nghĩa là nàng cam tâm tình nguyện giao bản thân nàng cho y. Giờ phút này, trong lòng y niềm vui sướng đang tràn ngập, không có gì diễn tả được niềm vui của y vào lúc này. Y đã thành công mang nàng trở lại bên cạnh mình.

Kiểm chế sự kích động trong lòng, y nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, nhẹ nhàng cỡi y phục của nàng, sau đó cúi người hôn lên môi nàng...

9. Chương 9

Ngày hôm sau, trên chiến trường có một bạch y nữ tử và một hồng y nam tử cùng cưỡi trên con hắc mã dẫn đầu 30 vạn quân ứng chiến với Hoàng Đế Phương Nguyệt quốc. Là nàng và y. Hôm nay, nàng cùng y ra trận. Lý do ư? Vì y không muốn để nàng một mình, vì nàng muốn giải quyết mọi chuyện với hắc Hoàng Đế Phương Nguyệt quốc.

Phía bên kia, hắc nhìn thấy nàng và y bên nhau ánh mắt ánh lên sự ngạc nhiên, sau đó là đau đớn. Y không quên nàng chứng tỏ nàng đã dùng máu mình để cứu y. Nàng yêu y đến vậy sao? Còn hắc thì sao? Nàng một chút tình cảm cũng không dành cho hắc sao? Kiếp trước là hắc sai, rõ ràng yêu nàng nhưng lại không trân trọng nàng. Hắc muốn dùng kiếp này để bù đắp cho nàng nhưng hình như hắc không còn cơ hội nữa. Nhìn hai người đang tiến dần về phía mình, hắc cất tiếng gọi nàng:

- Liên Nhi...

Giọng nàng lãnh đạm vang lên đáp lại hắc.

- Hoàng Thượng, thỉnh ngài đừng gọi bỗng cung như thế. Ta là Thất Vương Phi.

- Liên Nhi, nàng đi với ta đi, ta biết nàng là hận ta đã tự tay giết chết hài tử chúng ta, nàng hận ta không tin nàng để nàng kiếp trước phải chịu khổ nhưng nàng vẫn yêu ta đúng không? Liên Nhi ta xin lỗi, ta sẽ bù đắp cho nàng, ta thề cả đời này chỉ yêu một mình nàng, chỉ lấy một mình nàng, nàng trở về bên ta được không? Xin nàng cho ta một cơ hội.

- Hoàng Thượng, ta với ngài duyên đã tận. Ta không trách ngài cũng không hận ngài. Chỉ là bây giờ người ta yêu không phải ngài. Hoàng Thượng, tình cảm không thể miễn cưỡng, tình cảm với ngài đã là quá khứ nên ta không muốn nhắc đến nữa. Cho dù bây giờ ngài có thể ép ta về bên cạnh ngài thì có ý nghĩa gì? Người ta yêu là Vương Gia.

- Liên Nhi, chính nàng đã giải Vong Tình sao?

- Phải.

Câu trả lời dứt khoát của nàng làm hy vọng cuối cùng của hắc cũng biến mất hoàn toàn như hắc đã đánh mất nàng. Hắc thật sự đã hết cơ hội. Nàng nói đúng, cướp được nàng từ tay y thì sao, người nàng yêu vẫn là y, không phải hắc. Người ta nói đúng, có những thứ mất đi rồi thì mãi mãi cũng không tìm lại được. Một sai lầm làm hắc mất đi nàng mãi mãi. Hắc hận bản thân, rất hận. Giờ phút này tim hắc đau như có ngàn thanh đao cắm vào. Hắc cuối đầu im lặng.

Phía bên này, y mỉm cười nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng, nàng ngã vào lòng y, giương mắt nhìn hắc, một lần nữa nhàn nhạt mở miệng:

- Hàn, chúng ta đã hết duyên, đừng miễn cưỡng nữa, chỉ một mình người đau mà thôi. Giờ người đã biết rõ tình cảm của ta không dành cho người rồi, rút quân đi, ta không muốn vì chúng ta mà dân chúng lầm than. Làm vua một nước ta nghĩ người hiểu điều đó.

Hắc ngược nhìn nàng, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia kiên định, hắc cất giọng:

- Được, ta rút quân về nước bắt quá Liên Nhi, sau này chúng ta còn gặp lại nhau không?

- Sẽ.

Hắc cười nhẹ, giương mắt nhìn y rồi mở miệng:

- Thất Vương Gia, trận chiến này người thắng. Bất quá nếu người làm nàng tổn thương trầm trọng thì có chết trăm cũng sẽ mang nàng rời khỏi người.

- Ngài sẽ không bao giờ có cơ hội đó.

- Tốt nhất là như thế, cáo từ.

Dứt lời, hắc liền quay lưng hô to:

-Rút Quân...

Ngay lập tức mấy chục vạn quân quay đầu trở về Phương Nguyệt.

Nhìn bóng lưng hắn, nàng khẽ thở dài. Y cuối đầu nhìn nàng, mở miệng trêu đùa:

- Thế nào? Nàng muốn theo hắn?

Nàng ngược lên nhìn y, tỏ vẻ nghi ngờ:

- Được không?

- Được, nàng có thể theo hắn nếu trong 3 ngày tới nàng có thể rời giường.

Y nói xong, cũng không đợi nàng trả lời liền thúc ngựa một mạch trở về phủ. Trước khi đi còn ném lại cho 30 vạn quân phía sau một câu nói làm toàn bộ đổ mặt tía tai... Khụ... Nội dung câu nói đó là:

- Ta bận sản xuất hài tử với Vương Phi trong 3 ngày, 3 ngày này các người có thể về thăm nhà...

...

Nghe đồn, Thất Vương Phi sau khi được thất Vương Gia đưa từ chiến trường về phủ cứ nằm lì trên giường 5 ngày không xuống mà nguyên nhân tại sao thì nhờ sự tích cực truyền miệng của 30 vạn quân cả Kinh Thành và các vùng lân cận đều biết rõ... Lại có một số binh lính thắc mắc tại sao nói 3 ngày nhưng lại kéo dài tới 5 ngày? Khụ... Nguyên nhân rất là đơn giản a... Sản xuất hài tử khá là mất sức nên Vương Gia không nỡ để Vương Phi xuống giường...

Hoàn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lien-hoa-tien-tu>